

РЕШЕНИЕ

№ 789

гр. София, 10.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Светомир Бабаков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8145** по описа за **2019** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. К. Н., пълномощник на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ от 14.05.2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114^{-ти} състав по н.а.х. дело №3870/2018г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно Решение, като постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните норми. Поддържа, че съдебният акт е постановен без да са изяснени относимите факти от значение за спора, тъй като решаващият състав е формирал правните си изводи единствено въз основа на свидетелските показания на актосъставителя. Твърди, че дружеството не е извършило нарушение на трудовото законодателство и по-конкретно на чл.143 от Кодекса на труда (КТ). Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и по същество да бъде отменено Наказателно постановление (НП) №22-004157/24.11.2017г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“- С.. Не претендира за разноски.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“- С. (ДИТ), представлявана от директора, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител

юрк. М. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура, дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени доказателствата събрани по делото, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

С НП №22-004157/24.11.2017г., на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.414, ал.1 КТ, на касатора [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева за това, че при извършена на 25.09.2017г., около 21:30 часа проверка на място в обект за контрол: охранителни постове, намиращ се в [населено място], [улица] установено, че дружеството, в качеството на работодател, е допуснало полагането на извънреден труд от Л. Т. Н., който е забранен, с което е извършено нарушение на чл.143, ал.2 КТ.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №22-004157/24.11.2017г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено са описани нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът [фирма] е извършило вмененото му нарушение на чл. 143, ал. 2 КТ, поради което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Решението е неправилно.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 114^{-ти} с-в.

Според определението, дадено в чл.143, ал.1 КТ извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. В ал.2 на чл.143 КТ е въведена забрана за извънреден труд, освен в случаите, изрично и изчерпателно посочени в чл. 144 КТ (приложимата редакция ДВ, бр.35/2009г.): а) за извършване на работа във връзка с отбраната на страната; б) за предотвратяване, овладяване и преодоляване на последиците от бедствия; в) за извършване на неотложни обществено необходими работи по възстановяване на водоснабдяването, електроснабдяването, отоплението, канализацията, транспорта и съобщителните връзки и оказване на медицинска помощ; г) за извършване на аварийно-спасителни работи и поправки в работните помещения, на машини или други съоръжения; д) за довършване на започната работа, която не може да бъде

извършена през редовното работно време и е) за извършване на усилена сезонна работа. В чл.146 КТ е регламентирана максималната допустима продължителност на извънредния труд, в случай, че е налице някое от основанията за полагането му.

Нарушаването на забраната по чл.143, ал.2 КТ обуславя ангажирането на административнонаказателната отговорност по чл.414, ал.1 КТ, съгласно която норма работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева.

В конкретния случай, наложеното на касатора административно наказание е за това, че при извършена на 25.09.2017г., около 21:30 часа проверка на място в обект за контрол: охранителни постове, намиращ се в [населено място] на [улица], е заварен да полага труд като „пазач“, лицето Л. Т. Н.. В собственооръчно попълнена и подписана декларация, работникът е декларирал, че работи в [фирма] от 3 години, на длъжност „охранител“, с работно време от 19:00ч. до 07.00ч., с почивни дни „2 на 2“.

Настоящият решаващ състав намира, че административното нарушение не е доказано по безспорен начин със събраните в административното и в съдебното производство пред СРС доказателства. Доводите в касационната жалба са основатели.

С трудов договор №66/30.01.2014г., сключен между Л. Т. Н. и [фирма], е договорено, че служителят ще изпълнява длъжността „пазач-невъоръжена охрана“ на непълно работно време (4 часа). Съгласно отчета за отработеното работно време на смените на невъоръжената охрана за месец септември 2017г. на [фирма] на процесната дата – 25.09.2017г., Н. е бил смяна Б - втора дневна смяна с работно време от 18:00 ч. до 22:00 ч. Видно от представения Правилник за вътрешния трудов ред на дружеството за работещите на длъжност „невъоръжена охрана“ се организира и въвежда работа на смени с продължителност 4 часа на смяна, както следва: първа дневна смяна от 08:00ч. до 12:00 ч. и втора дневна смяна от 18:00ч. до 22:00ч. с режим на работа пет работни смени/два почивни дни (т.46.2.3 от Правилника). Проверката в обекта е извършена 21:30ч., съгласно свидетелските показания на проверяващия служител и актосъставител. В същото време, в саморъчно попълнената от Н. декларация е вписан час 21:30 часа на 25.09.2017г. Предвид изложеното, настоящата инстанция намира, че след като проверката е извършена в рамките на установеното за Н. работно време на 25.09.2017г., не може да се приеме за безспорно доказано, че работникът е полагал извънреден труд, с каква продължителност и съответно било ли е налице някое от основанията, установени в чл.144 КТ.

Действително в утвърдения график за работа за месец септември 2017г. и по конкретно единствено в поле „легенда“ е посочено, че на процесната дата Н. е втора дневна смяна от 13:00ч. до 17:00ч., но предвид събраните по делото доказателства, които кореспондират помежду си (отчета за отработеното работно време на смените на невъоръжената охрана за месец септември 2017г., Правилник за вътрешния трудов ред на дружеството за работещите на длъжност „невъоръжена охрана“ и саморъчно попълнената декларация на работника) и твърденията на касатора за допусната техническа грешка, настоящата инстанция намира, че при изписване на продължителността на втора дневна смяна, в утвърдения график за работа за месец септември 2017г., действително е допусната техническа грешка.

Предвид изложеното по-горе, направеният от първостепенния съд извод, че

работодателят [фирма] е допуснал полагането на извънреден труд от Л. Н. на 25.09.2017г. е неправилен. В административно-наказателното производство не са събрани други доказателства, от които да се установява, че лицето е работило над установеното дневно работно време от 4 часа, както на процесната дата, така и на друга такава, съгласно представените от работодателя документи. В тежест на административнонаказващият орган е да установи всички елементи от състава на нарушението чрез допустимите доказателствени средства.

Тези обстоятелства не са обсъдени от районния съд. Предвид това, решението му се явява неправилно, поради липсата на необходимата пълна преценка на всички събрани по делото доказателства, релевантни за извода относно съществуването на нарушение. Необсъждането на доказателствата в тяхната съвкупност е съществено нарушение на съдопроизводствените правила, вследствие на което обжалваното решение следва да бъде отменено, както и НП, с оглед горепосочените съображения за недоказване на нарушението по несъмнен начин.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 АПК, във връзка с чл. 63, ал.1 ЗАНН, Административен съд София - град, III^{ти} касационен състав,

РЕШЕНИЕ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ от 14.05.2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114^{-ти} състав по н.а.х. дело №3870/2018г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ №22-004157/24.11.2017г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“- С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.